

at man kan gaae to Veie, enten at lade Staten expropriere Eierne eller at lade Eierne expropriere Staten, saa siger jeg: Lader os saa tage den sidste. Hvorledes troer Ministeren, at man kunde faae en Erstatningssum tilkjendt Staten, naar den Ret, der skulde erstattes, var bethningsløs for Staten? Naar det ikke var af Betydning for Staten at sende Kanonkugler ud over det Terrain, hvorledes kunde den saa faae Erstatning for at den ikke i Fremtiden maatte sende Kanonkugler ud derover." Dette er en fuldkommen rigtig Opfattelse; den hele Ret, Staten har erhvervet — jeg troer ikke kjøbt mod Erstatning, men taget ved Anordning —, er Retten til uhindret at kunne sende Kanonkugler over dette Terrain, men i det Dieblif den opgiver Bolde, Kanoner og Kanonkugler, har den ingen Ret at gjøre gjældende der, og Intet at kræve Erstatning for. Denne Anstuelse er ogsaa i allerhøieste Grad kommen tilorde i dette Thing. Her findes endnu Medlemmer, som dengang deeltog i denne Debat, saaledes det ærede Medlem fra Ringsted (Müllén), det nuværende ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Klein) og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (L. C. Larsen). De ville være istand til selv at gjentage deres Opfattelse fra den Tid, men der var et Medlem, som ikke nu er her tilstede, og af hvem jeg derfor maa tillade mig at gjentage nogle Ytringer, saa bestemte og stærke, at de, kommende fra den Mand, dog maaskee ville have Indflydelse paa nogle Medlemmer. Jeg sigter herved til Oberst Tscherning. Han siger Sp. 5121 i Folkethingstidenden: Dersom der „gaaes ud fra den Forudsætning, at Fæstningen ophører, saa ophører Servituten af sig selv“, og senere siger han — man erindre, at det er i 1860, der tales —: „Servituten er et haardt Paalæg, som er gjort i Fæstningens Navn, og som er vedligeholdt langt ud over den Tid, det efter de forhaandenværende Omstændigheder burde vedligeholdes, idet det i sin Tid er blevet paalagt under de nu stedfindende ganske forskjellige Omstændigheder, og nu kun opretholdes som en Indskrænkning, et Vaand paa Eiendomme, hvortil man ikke længere kan see nogen Grund“. Sp. 5145 yttres Oberst Tscherning: „saasnart Fæstningen ophører at være,

saa har Betingelsen ikke mere Noget at bethyde“. Oberst Tscherning udtalte dengang ligesvem, at den hele Plan, som den var forelagt, gik ud paa, at den ene Nabo vilde tilegne sig den andens Grund og dermed gjøre sig ulovlig Fordeel. Jeg kan ikke nofsom anmode ærede Medlemmer om at the tilbage til de Forhandlinger, som dengang førtes i Folkethinget; thi jeg er overbevist om, at man vil faae det Indtryk, at det allerede da var gaaet op for denne Forsamling, at i samme Dieblif Besættningen for Kjøbenhavn opgaves, ophørte al Ret fra Statens Side over Grunde, der laae indenfor Demarcationslinien, og at det vilde være i høieste Grad uretfærdigt, om Staten for at skaffe sig en Indtægt, vilde paalægge de paagjældende Grundeiere nogensomhelst Erstatningssum. Jeg skal erindre om, at der i Samlingen 1860—61 i det da foreliggende Lovforslag blev indsat en Paragraph, som gik ud paa at forbeholde de paagjældende Grundeiere Afgang til ved Domstolene at faae det Spørgsmaal paakjendt, om der efter Besættningens Opgivelse paahvilede deres Eiendomme Vaand eller ikke. Denne Ret, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (L. C. Larsen), støttet fra forskjellige Sider, fatte igjennem, maa man ogsaa nu forbeholde de Vedkommende. For mig stiller Sagen sig saaledes, at naar Besættningen opgives, naar Regjeringen disponerer over Soldens Grund, vil en privat Eiendomsbesidder indenfor Demarcationslinien, som opfører Bygninger paa sin Grund, hvis Krigsministeriet skulde søge at neblægge Forbud derimod, kunne gjøre Regning paa ved Domstolene at see dette Forbud fra Krigsministeriets Side, der havde mistet sin naturlige Grund, underkjendt. Man vil maaskee sige: Er det dog ikke en forførdelig Fordeel, som derved tilkjendes de private Grundeiere? Jeg svarer: Jo, det er en stor Fordeel, og kom det an paa mig at bestemme, hvem der skulde have disse Pengesummer, efter Hensynet til, hvem jeg undte dem bedst, enten Staten eller de Private, vilde jeg ubetinget sige, at jeg helst undte Staten dem; men det, at man ikke under, eller at man maaskee misunder en Mand Noget, er ikke eensbetydende med, at han ikke har Retten paa sin Side, og det er min Overbeviisning,